

byggere af dansk Nationalitet i 1910, saaledes at der herefter kun tillodes en Indvandring af 2 pCt. af Antallet af i Amerika værende Danske i 1890. Hidtil havde Danmark haft Lov til at sende 6 000 Mennesker til Amerika aarlig; nu blev dette Antal sat ned til 2 800. Denne Lov gælder indtil 1927, hvorefter der kun tillades en Indvandring fra Danmark til Amerika af ca. 1 000 aarlig, hvilket vil komme til at føles her i Landet, thi det er en Selvfølge, at har vi hidtil haft vanskeligt ved at opsluge vor Overskudsbefolkning og skaffe den Arbejde og Fortjeneste, bliver det endnu vanskeligere, naar ca. 3 000 Mennesker udelukkes fra at udvandre til Amerika. Vi er blevet behandlet i saa Henseende fra amerikansk Side, vil man sige, paa samme Maade som Sverige og Norge. Det er nu ikke helt rigtigt for Norges Vedkommende. Og vi er blevet behandlet meget daarligere end f. Eks. Tyskland og England, og naar vi naar 1927, da den nye Emigrationslov skal træde i Kraft, vil vi blive behandlet endnu meget haardere, idet Udvandringen herfra, som sagt, vil synke ned til omkring 1 000 Mennesker om Aaret. Tyskland har kun mistet Retten til Udvandring for 25 pCt.s Vedkommende, medens vi har mistet 50 pCt., og England har mistet endnu mindre end Tyskland. Det forekommer mig, at den danske Nation, som har ydet et saa værdifuldt Menneskemateriale til Befolkning af Amerikas Prærier, og som har bidraget saa uhyre til at fremelske store Dele af det amerikanske Landbrug, er blevet behandlet alt for haardt ved denne Bestemmelse. Jeg vil spørge den højtærede Udenrigsminister om, hvad man har gjort fra Udenrigsministeriets Side for at lempe disse uheldige Forhold. Jeg kan ikke frigøre mig for den Tanke, at vor politiske Repræsentation i Amerika har virket saare sløjt, den har kun opnaaet usynlige eller slet ingen Resultater ved sin Virksomhed, og det forekommer mig, at er der noget Sted i Verden, hvor vort Udenrigsministerium skulde sætte ind med Kraft og udfolde hele sin Energi og Dygtighed, skulde det være ovre paa den anden Side af Atlanterhavet; det vilde ogsaa i høj Grad være til Gavn for det danske Landbrug. Alene New York er en By paa 8 Millioner Mennesker, og der er maaske ikke en By i Verden, hvor der bruges saa meget Smør som i New York. Det hænger sammen med Leveforholdene derovre, Befolkningens mindre Forbrug af Alkohol o. s. v., dens meget spartanske Levevis, hvor næsten den eneste Luksus er Smør. Det er en Luksus, som Arbejderne kan tillade sig, fordi de

tjener godt og ellers ikke tillader sig megen Luksus. Der vilde altsaa i New York med dens 8 Millioner Mennesker, en By, hvor Indtægterne er større end i nogen anden By i Verden — ogsaa for Arbejdernes Vedkommende —, være et Smørmarked, der ikke fandtes Magen til nogetsteds. Jeg kan ikke se, at der fra dansk Side er gjort tilstrækkeligt for at komme ind paa det amerikanske Marked, og jeg maa mene, at i 1921, da man i Amerika vedtog den nævnte Forhøjelse af Smørtolden, havde den danske udenrigske Repræsentation saa gode Kort paa Haanden overfor Amerika, at man dog maatte have kunnet opnaa et eller andet Resultat, naar Forholdet var det, at Danmark var en af de største Aftagere af amerikanske Varer. Men man opnaaede altsaa ingenting. Jeg ved ikke, om den højtærede Udenrigsminister ønsker at udtale sig om disse to Forhold her i Tinget, ellers kan den højtærede Udenrigsminister udtale sig om det i det udenrigspolitiske Nævn. Men jeg tror, der er mange, der vilde sætte Pris paa at høre den højtærede Udenrigsministers Mening om disse amerikanske Forhold, som jeg her har fremdraget.

Endelig vil jeg til Slutning gerne sige to Ord i Anledning af den Tale, som det ærede konservative Medlem Hr. Hendriksen holdt for et Par Dage siden vedrørende vore Forhold til Færøerne og Island. Jeg kan i et og alt underskrive den Tale, som det ærede Medlem holdt; jeg skal derfor ikke trætte Tinget med nogen lang Fremstilling af hele dette Spørgsmaal. Jeg finder ligesom det ærede Medlem, at det er meget uheldige Forbindelser, vi har mellem Island og Danmark, og at det var i høj Grad ønskeligt, om dette Forhold kunde blive forbedret snarest muligt; og det glædede mig, at den højtærede Erhvervsminister ogsaa straks saa uforbeholdent gav sin Tilslutning til de Tanker, der var fremkommet fra det ærede Medlem Hr. Hendriksen. Vore Forhold til Island og den islandske Befolkning har maaske aldrig nogen Sinde været saa godt, som det er i dette Øjeblik, og jeg tror, at det nu maa være gaaet op for alle, som kommer i nærmere Berøring med Befolkningen paa Island, at det var et klogt og forstandigt Skridt, man tog i 1918, da man gik med til Unionsloven. Følgen deraf har været, at man alle Vegne paa Island møder Forstaaelse og Venskab overfor Danmark. Men det maa jo siges, at vi her i Landet har gjort alt for lidt efter min Overbevisning for at udvikle dette Venskab; og først og fremmest gælder det